

BUDEM INÁ

A person in a dark hoodie stands on a grassy bank, looking out over a city at dusk. The sky is filled with silhouettes of birds in flight. In the background, a large bridge with a distinctive tower and cables spans across a body of water. The city lights are visible in the distance, creating a hazy, atmospheric scene.

ZUZKA ŠULAJOVÁ

TATRAN

ZUZKA ŠULAJOVÁ

BUDEM
INÁ

TATRAN

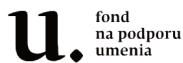
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN,
Bratislava 2021 ako 5310. publikácia a 145. zväzok edície Slovenská tvorba.
Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhla Barbara Baloghová.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Martina Vyšná
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

Rukopis tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

All rights reserved.

Autor © Zuzka Šulajová 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1213- 7

*Veža Ufo.
Také bratislavské čudo. Skrátka, ufo.
Tam to pre mňa skončilo. A potom začalo.
Chcem začať znovu. Život však druhé šance nedáva. Nám nie.
No i tak to chcem skúsiť.
Musím. Ak nechcem zomrieť.
A smrť sa nad nami vznáša ako letný opar.
Chcem žiť, žiť si po svojom s tým druhým.
Kto si vypočuje môj príbeh, možno sa zamyslí. Nad hodnotami.
Nad tým, o čom je život, kto sú vaši kamaráti. A kto sú tí druhí. Pre-
čo vás priťahuje on/ona a nie on/ona. Prečo, prečo, prečo.
Otázky, na ktoré život rád odpovie.
Zväčša však neskoro.
Na konci preto nezostane kameň na kameni.*

Prológ

Frčia okolo nás autá. Rýchlo. Je tu šesťdesiatka, ale väčšina ide rýchlejšie. Pripadá nám, že sú to nikdy sa nekončiace čiary. Občas niekto zatrúbi. Zo stiahnutého okna zaznie rev, vraj sme debilná postkomunistická mládež. Decká mávajú rozzúrenému dedovi.

Pred očami sa mi zjavili príslovečné hodiny v plameňoch času s ľudským okom uprostred. Ovívajú sa mi okolo krku, pália ako oheň, cítim z nich vášeň, lásku, energiu, život. A čosi zhnité.

Majiteľ potetovanej ruky ma prudko pobozkal. Oči mu planú. Obzrela som sa na bruneta kráčajúceho za nami. V očiach má nemú otázku. Vytetované hodiny na ruke sa mi hompálajú pred nosom. Tikajú tik-tak, čas beží, plameň všetko spáli na popol, tak neváhaj, ži, ži, ži tu a teraz!

Hodiny sa rozblčali ešte väčšmi. Ukázali nahor, na vyhliadkovú vežu Ufo. Rezko vyskočili na lano spájajúce reštauráciu s cestou pre motorové vozidlá.

„Ideme, chalani!“

Dych vo mne zamrel.

„Ty nejdeš?“ Posmešný úškľabok. Nepatrí mne, lež brunetovi. Poskakuje mu ohryzok. Odpoveď je jasná. Štyria chalani na nič nečakajú a vyberú sa tam. Nahor. Sledujem, ako sa mi čas vzdáľuje, až ho strácam nadobro.

„Vráť sa!“ skríkla som.

„Ty sa vráť!“ zarevali naspäť. Uvedomila som si, že som tiež vyliezla na lano. „Má väčšie gule ako ty,“ posmievajú sa brunetovi.

Neochotne som zliezla. Triasla som sa ako ratlík, hoci je teplo, asfalt vyparuje horúčavu, výfuky áut a rozpálené motory tiež nezaostávajú.

„Idem aj ja,“ vyhlásil odrazu brunet a predral sa cezo mňa k lanu.

„Neblbni,“ zahriakla som ho.

„Musím. Nie som posero. Hodil mi rukavicu.“

„To vôbec...“

Brunet ma však nepočúva. A tak stúpajú nahor piati. Decká skandujú, hulákajú, vodiči spomaľujú, vrtia hlavami, trúbia, zízajú, slintajú.

Päť mužských tiel sa črtá oproti nebesiam, v predklone stúpajú ponad premávku, menia sa na bodky, vzdialené, stratené v nenávratne.

Nakoniec sú úspešne hore. Každý stojí na jednom z piatich stupienkov. Víťazne dvíhajú ruky, vyfajčia jointy – až na bruneta, a mne sa bohovsky uľavilo. Na sekundičku. Pretože cesta nadol bude ťažká. Cesta dolu býva vždy trnistejšia. Len pád je ľahký.

Tik-tak, odbíja čas. Prvý kráča nadol. Tik-tak. V ústrety neodvratnému ohňu. Tik-tak.

Sirény. Sirény. Nie tie zvodné, lež sirény oznamujúce tragédiu. Zaliehajú v ušiach, dusia, kvária, márnia. Prichádzajú neskoro. Hvizd a svišťanie vzduchu, keď ho pretne letiace telo. Závan vzdušného prúdu, keď okolo mňa prefrknú zbabelci. Ťahajú ma so sebou. Preč, nie sme zodpovední za smrť, len za čas a za život, za smrť nie.

Sirény, tupý náraz.

Obzerám sa ako vo sne.

„Ela!“

Obzerám sa.

„Ela, poďme!“

BUDEM INÁ

Obzerám sa. Tik-tak. Kráčam bližšie, tik-tak znie čoraz slabšie, vzdaluje sa. Už nemám čas. Už nemá čas.

Skrútené telo leží na zemi v kaluži krvi. Tik-tak už neznie. Už nemá čas. Žiadny.

Modré oko sa otvorilo. Uprelo sa na mňa. Plné pohrdania a nenávisťi.

„Ela, dovol’...“

Všetko skončilo. Čas zomrel. A ja s ním.

#omsa

„Vstávame!“

„Huh?!“

S námahou som rozlepila oči a zmätene zaostrila. Zočila som svojho vyčakaného tatina. Presnejšie, najskôr jeho pupok, ktorý ho predbieha o hodný kus.

„Vstávaj, nestihneme omšu.“

Viečka mi znovu klesli. Tatino podráždene strhol zo mňa paplón. Žiadne terno, vonku je teplo ako v pekle, beztak sa potím, v noci som sa zakryla až po krk.

„Ela!“ zavrčal výhražne. „Účasť na nedeľnej omši je dôležitá povinnosť každého katolíka. Ospravedlnení sú len tí, ktorí sa svätej omše nemôžu zúčastniť pre chorobu, cestovanie, zajatie a iné sťažené podmienky či vážne problémy. Pokiaľ viem, ani jedno z toho sa ťa netýka.“

Zvraštala som obočie. Tatinove reči poznám naspamäť. Preto som zašomrala protiargument, ktorý som si vygooglila na webe akejsi farnosti. „Vypočujem si to v telke alebo v rádiu, tati... Vyjadriť tak dostatočnú túžbu zúčastniť sa slávenia omše sebe primeraným spôsobom.“

Tato zbrunátnel. „Ty pubertiačka, ja tú spupnosť z teba dostanem!“ Prestal sa so mnou babrať, schmatol ma za ruky a jačiacu od bolesti ma vytiahol na rovné nohy. Než sa stačil na mňa zahnať, zmizla som v kúpeľni.

„Za čo nás Pán Boh trestá takouto dcérou?!“ soptil zatiaľ v kuchyni.

„Netrestá nás, Lojzko... Len skúša našu trpezlivosť,“ dohovárala mu mama tak tíško, že som musela naťahovať uši, aby som ju počula. Prevrátila som oči. Mama buď nedrukuje nikomu, alebo drukuje tatinovi. Pre pokoj v rodine. Aby z toho náhodou nevyšla ona ako tá zlá.

Just som si dala načas. Vyžehlila som si husté čierne vlasy, urobila som si linky na oči, ako nosili Egyptanky, a dala si tri vrstvy maskary. Tato ma pre zmenu sprdol, že som vymachlená ako ľahká deva. Asi by mal zájsť na Panónsku poobzerať si ich. Už však nebol čas donútiť ma odlíčiť, takže som svoj malý protest vyhrala.

Na omšu som šla hladná. Ale to nevadí, to je môj dar Bohu, ako vyhlásil tatko. On ho asi takto neobdaruje – vstal o piatej a vyraboval chladničku.

Keď sme sa v zástupe veriacich blížili ku kostolu Svätej rodiny, už mi znovu klesali viečka. Som nevyspatá a posledné, na čo mám náladu, je ďakovať Bohu za komáre, čo z nás celý jún cicajú nehodnú krv a pripomínajú večný kolobeh prírody či čo.

„Ahoj.“

Zočila som Lenku, svoju spolužiačku. Aj ona s malou ségrou a rodičmi nedeľu čo nedeľu chodia do toho istého kostola. Sme spolužiačky už od škôlky. Ale to sa čoskoro zmení, lebo ja idem na konzervatórium a ona na gypsel. Netuším, načo jej to bude, keďže sa tam nič konkrétne nenaučí.

„Ahoj, Lenka,“ predbehol ma tatino, Lenu má výnimočne rád, asi preto, že nenápadnejšiu osobu nenájdete. „Nemohla by si Ele dohovoriť, aby si viac vážila nášho Stvoriteľa?“

Lena sa placho usmiala. „No, podľa mňa si ho Ela váži dosť... Dosť na to, aby jej to stačilo,“ zamrmlala. To ho asi nepotešilo. Sprisahanecky som na ňu žmurkla.

Sme ako deň a noc, väčšmi rozdielne byť nemôžeme. Preto je priam div sveta, že patrí k mojim najlepším kamoškám, hoci nie je súčasťou mojej partie. Ale len preto, že nechce. Lena sa nema-

luje, vyzerá ako sivá myš mužského pohlavia. Človek o nej väčšinou ani nevie, lebo má nos večne skrytý v knihách. V kúpených, požičaných aj v tých, ktoré sama tvorí. Do kostola chodí zo zvyku, nie je maniakálna veriaca, zato na rozdiel odo mňa rada húta nad farárovými rečami. Hrozilo, že pôjdeme spolu aj na gympel, tati no inak nedal, ale ja som si tajne podala prihlášku aj na konzervu. A stal sa zázrak: na gymnázium ma nevzali, na konzervatórium áno! A na rozdiel od gymnázia tam bude určite veselo.

Rezignovane som vošla do kostola, ktorý nepripomína kostol ani zďiaľky a detto zblízka. Najväčšmi pripomína ufo. Celkom rada by som si posvietila na vieru architekta, alebo možno skôr na vyjadrenie psychiatra o jeho prítomnosti. Alebo som až tak mimo a moderný Boh rád sídli v mimozemskej vesmírnej lodi?

Tatino nás ako obyčajne dovliekol do prvého radu a Enilovci si sadli za nás.

„Vyznávam sa všemocnému Bohu a vám všetkým, že často hreším myšlienkami, slovami aj skutkami a nekonám, ako mám konať...“

Tatko do mňa drgol. Asi aby som si uvedomila, že to je o mne. Počula som, že Lena s malou ségrou Sašou sa chichocú, ale do nich nik nedrgal.

„... preto prosím Matku Božiu, Pannu Máriu, všetkých anjelov a svätých, i vás, bratia a sestry, aby ste sa za mňa u Boha prihovorili...“

Vytiahla som mobil. Tatino si to všimol a udrél ma po hlave tak silno, až som sa strhla a medzi ovečkami to zašumelo. Dokonca aj farár na chvíľu stíchol a šokovane pozeral, čo sa to medzi jeho zverencami robí. Neželala som si až toľkú pozornosť, preto som sa zhodne s fotrovcami tvárila, že my nič, to sme neboli my. Odozdane som zopla ruky. Farár sa upokojil a pokračoval, akoby sa nič nestalo. Po očku som fľochla na našich. Mama sa tvárila pokorne, tatino naštvane.

Vzdychla som si. Závídím Lene jej harmonický domov. Trávia spolu čas, veľa sa smejú, všeličo podnikajú. Môj tatino je premúdrený a plný nenávisťi, mama skromná a ústupčivá. Netrávia spolu čas, nekomunikujú, len tak nejakो prežívajú. Sú domasedi

a tvrdia, že im to vyhovuje, lebo svet tam vonku je hrozný. Obaja spustli, tatinovi narástol pupok ako kamionistovi, bradu má ako pravoslávny biskup a tých pár vlasov, čo mu zostalo, si prehadzuje z boka na bok, aby zakryl plešinu na temene. A mamča pri ňom zvädla ako kvetina, ktorú prestali zalievať.

Rodič je vraj pre dieťa vzorom aj okovami. Vraví sa, že je ťažké byť iný ako rodič. Moji sú pre mňa vzorom, ako to nerobiť. Budem viesť iný život. Budem iná, svieža, živá, budem si užívať všetko, čo mi život ponúkne.

Pri homílii z apoštolského zákona mi stehno rozvibroval mobil. Po očku som fľochla na tatina, sústredene však visel farárovi na perách. Opatrne som sa pomrvila, akoby som menila polohu, a vytiahla ho. Správa mi vyvolala na tvári úsmev.

Ťažká noc za mnou dal by som si ranné kafé s mojou láskou

Pobavene som pokrútila hlavou. Damián Speeder Dušek. Zakaždým ho pošlem tam, kam ani slnko nedosvieti, ale on sa nevzdáva. Trochu mi to lichotí, môže mať každú, na ktorú kývne, a ja ho už asi rok odmietam. Dam je šéf partie Speederov, žijú naplno, žiadna prekážka ich neodradí, nič pre nich nie je nemožné. Speederi udávajú smer, tempo, sú príklad i postrach zároveň. A Dam je navyše brat slávneho slovenského plochodrážnika. Prehru teda v krvi nemá, tak skoro sa ma asi nevzdá. Až na to, že so žiadnou nevydrží dlhšie ako pol roka. Nemienim byť ďalším zárezom na jeho lavici.

Hádam teda pravú lásku čo najskôr nájdeš 😊

Odpoveď nedala na seba dlho čakať. Už som nevnímala kostolný chlad, impozantný farárov hlas ani hrozbu z tatinovej strany. Damova správa mi v tele rozihrala všetky žilky.

*Je v kostole rodiny
Počkám vonku*

Klesla mi sánka. On vie, že chodím do kostola? Dokonca do ktorého? Moja reputácia razom poklesla o sto bodov! Doprede.

Zachytila som farárov pohľad. Uprene sa díval na mňa a bliakal čosi o pokore a nehe. Zaklipkala som mihalnicami a zmyselne našpúlila pery. Pomerne mladému mužovi ihneď očerveneli uši. Ženy ho zjavne stále privádzajú do rozpakov, hoci prisahal vernosť Bohu.

Znovu som sa pozrela na správu. V hlave mi blikla myšlienka, že by som mohla ujsť. Ujsť z omše, ktorá mi nič nedáva, ujsť namyslenému Speederovi, ktorý si myslí, že mu každá padne k nohám. Láka ma predstava, že Dam tu bude stáť a márne vyzeráť medzi vychádzajúcimi ovečkami svoju pravú lásku.

„Nie je mi dobre,“ prehodila som polohlasne a zatvárila sa, ako by mi bolo na grcanie.

„Neruš. Zhlboka dýchaj, tu je vzduch svätý. A chladný,“ zdôraznil tatko.

Vtipný. „Je mi nevoľno. Neraňajkovala som. Mám pogrcať boží stánok?“ namietla som. Použila som všetok svoj ešte nerozvinutý herecký potenciál. Na konzerve sa tiež chcem zamerať na herectvo.

„Prestaň,“ sykla na mňa mama a úzkostlivo sa obzrela na veriaciach naokolo. Vždy jej veľmi záležalo na mienke okolia. Ja na to kašlem.

Pôvabne som preglgla, akoby som potláčala vyvrhnutie kyseliny.

„Je naozaj bledá,“ šepla ustarostene Lena, ktorá zjavne pochopila môj výrečný pohľad ponad plece. Musím jej neskôr poďakovať.

„Dobre, choď s ňou, Tinka,“ nakázal tatino mame.

„Nie, idem sama, nedaj si kvôli mne ujsť omšu,“ pohľadila som ju nežne po ruke a pratala sa na slobodu.

Všetci sa dívali na mňa. Cítila by som sa ako nevesta kráčajúca stredom kostolnej uličky, keby tie pohľady boli o trochu vlúdnejšie. A keby som nekráčala opačným smerom.

Vonku sa mi uľavilo, vychutnávala som si pocit slobody. Zhlboka som nasala do pľúc nepríjemne teplý letný vzduch. Do nosa mi vletel komár. Zlostne som ho zahнала, no potom som sa zarazila.

Dam tu naozaj bol. Opieral sa o strom, spokojne šlukoval obrátený bokom ku mne. Nemohla som si pomôcť, zostala som stáť a kukala naňho. Jedna vec je, že u mňa nemá šancu, druhá, že je fakt pekný. Chalan, akého označujú pojmom zlý chlapec, taký, akých žerú všetky baby. Takmer všetky, Lena je výnimka. Chalan, ktorý to o sebe vie a patrične to využíva. Zlý chlapec s božsky prenikavým pohľadom strateného šteniatka a s povestou skvelého milenca. Pár jeho skalpov sa chválilo. Čosi ťukal do mobilu. Dofajčil a ohorok zašliapol žiarivo bielou teniskou. Blond vlasy mu prikrývala zvyčajná biela šiltovka. Znudene sa oprel o strom a vytiahol ďalšiu cigu. S úškrnom som sa tíško ako mačka odkradla preč.

Omša bude ešte nejakú chvíľku trvať, tak som využila čas na prechádzku. Tiež som si zapálila a spokojne poťahovala. Nefajčím často, len príležitostne. Kráčala som k Veľkému Draždiaku, nie je to ďaleko. Tento kus prírody uprostred sídliska je skoro ráno ešte pomerne prázdny, popoludní však takmer neprežiteľne preplnený. Teraz sa tu tmolia akurát tak psičkári a špinia inak pekný kút Petržalky. Sadla som si na kúsok vybetónovanej pláže, skopla sandále a vnorila nohy do zatiaľ čistého štrkoviska. Neďaleko mňa sa plávajú labutia rodinka. Čochvíľa sa sem naženú kúpaniachtiví Bratislavčania, vodu zmútia štrkové usadeniny a krémy na opalovanie, len labute zostanú pokojné. Už si zvykli. Iné im neostalo.

Z meditácie ma vytrhli neodbytné komáre. Plieskala som sa po stehnách a lýtkach a nadávala ako pohan. Komáre zaplavili celú Bratislavu, ale náš drahý pán primátor odkázal voličom, že nepoznajú prirodzený tok prírody, takže nič riešiť nebude.

„Ranná pohodička?“

Strhla som sa. Sprvu som si myslela, že ma Dam predsa len našiel, ale bol to len psičkár. Štíhly chalan, o dosť vyšší ako ja, ale ja som zase dosť nízka. Je aj o čosi starší ako ja. Poznám ho z vide-

nia, zakaždým ma zdraví. Nechápem prečo, veď psa podľa všetkého očividne nemám.

Zatvárala som sa roztrpčene. „Dosiaľ bola.“

„Aha, sorry, nechcel som rušiť. Iba popriať pekný deň,“ usmial sa, pobúchal sa po stehne, aby ho austrálsky ovčiak nasledoval, a šli preč. Zo slušnosti som zavolala, že aj ja jemu prajem pekný deň. S úsmevom mi kývol a hodil do vody palicu. Pes sa natešene rozbehol za ňou. Obaja sa smiali. Ja som s povzdychom vstala, odhodila cigaretu a šla domov. Omša čochvíľa skončí. Musím byť doma skôr ako naši.

#medzinamipartiami

Keď fotrovci došli domov, poctivo som sa učila. Záver školského roka sa blíži a nám padajú na hlavu koncoročné previerky ako meteority. Nevieť načo, veď nás už všetkých prijali na stredné školy, vysvedčká už nikoho nezaujímajú. Takmer zároveň s návratom rodičov mi zavibrovala očakávaná správa od Dama.

Kde si

Zazubila som sa.

Uletel ti vtáčik? 😊 Nuž, asi si si príliš istý sám sebou 😊

Elaaaaaaaa

Rozosmiala som sa.

Dam už nenapísal. Niežeby som to čakala. Beztak som sa na tom bavila po celý zvyšok nedele, trávili sme ju vzrušujúco v babkinej záhrade. Slním sa na ležadle uprostred Petržalky, áno, aj také čudá sa dejú. V ušiach mi naplno znie Majk Spirit a vypisujem si so svojou ďalšou najkamoškou Agou. Dokonale sa na Damovi zabávame.

„Ela, čo keby si sa radšej venovala nám?“ poťukala ma po pleci babka, ktorá trpí alergiou na technológiu. Zažmúrila som proti

slnku. Babka s mamou okopávajú, sejú, plejú, polievajú. Mávajú na mňa, aby som im šla pomôcť, inak si vraj mobilom pokazím oči. Mama horekuje nad pandravami, babku to zaujalo a šla za ňou. Tatino s dedkom zase hútajú nad jazierkom s leknamí. Dedko tvrdí, že sa v ňom budem močiť ako víla Amálka, vraj som taká krehká a pekná ako ona. Tatino zareagoval, že dedko už očividne potrebuje silnejšie dioptrie.

Zavržgala záhradná bránka. Dnu vošiel môj frajer.

„Rasťoooo!“ rozbehla som sa mu vďačne do náručia a točili sme sa koldokola. Pobožkali sme sa. Vtom nám čosi preletelo nad hlavami a s rachotom dopadlo len kúšтик od nás. Kniha pre domácich kutilov. Petržalkou vzápätí zaznel tatinov nasrdený hlas:

„Mladý pán! To, že som ti dovolil chodiť s mojou dcérou, ešte neznamená, že sa jej môžeš obscénne dotýkať!“

„Pardon,“ zašomral Rasťo. „Takže s čím vám pomôžem dnes?“

Tatino nezaváhal a poslal ho klčovať agáčinu. Pravdepodobne dúfal, že ho likvidácia trstia vykastruje. Kastrácia sa, našťastie, nekonalala, ale klčovanie účel splnilo. Rasťo je dodriapaný, akoby práve vyliezol z arény s bijúcimi sa mačkami. Zamotal sa do agáčiny vlasmi, len tak-tak som ho vyslobodila bez pomoci nožničiek, ktorými sa oháňala mama. Líce má ako po šľahnutí bičom, o rukách ani nevravím. U nás doma som ho vydezinfikovala a mama sa roznežňovala, akí sme spolu zlatí a ako sa oňho pekne starám.

Navečer sme vypadli za partiou. Tatino frflal, že sa hrabem von takto na noc, hoci bolo len niečo po siedmej večer, no pre našich nastáva záver dňa pomaly už o šiestej. Tatino do seba napchá klobásu, zavrie sa v spálni s fľaškou vodky a o ôsmej zaspí. Mama pozerá telku a potom si roztiahne gauč. Spáva v obyvke, pretože tatino chrápe na štyri poschodia. Nehrozí, že by sa do obyvky džentlmensky odsťahoval tatino. Teda fakt, pravá kresťanská láska.

Komáre sa večer zaktivizovali a než sme došli za kamošmi, smrdeli sme od repelentu ako tchory. Napriek tomu neúnavne bzučali a hľadali si centimetrík nepostriekaného miesta.

„Fuj, choď odo mňa preč, to sa nedá vydržať,“ stískala si nos Aga, keď sa ju pokúsil objať jej priateľ Kajo, od hlavy po päty nasprejovaný ozaj hnusným repelentom. Vonía jedine Sia, použila totiž domáci repelent z levandule, takže nikoho neodpuďzuje. Naopak, priťahuje. Aj komáre.

„Doriti, poďme sa už voľakde zašiť,“ zanaďával aj Matúš, keď rozmliaždil siedmu potvoru a na ruke sa mu rozprskla vlastná krv.

„Ideme na kolotoče,“ zavelila som. „Tam za nami nebudú stíhať,“ rozbehla som sa.

Sejvi ma so smiechom nasledovali.

Voláme sa SAVE podľa iniciál krstných mien našej vzácnjej štvorky: Silvia, Agáta, Veronika a ja, Ela. Každá sme iná. Aga je najprostorekejšia, takmer bez škrupúl. Verča je baba do koča a do voza a Sia k nám patrí len akýmsi zázrakom. Je éterická, slušná, tichá a ešte nikdy nemala chalana. Skamarátila som sa s ňou pred rokmi zo zisťných dôvodov, páčil sa mi jej najlepší kamoš. Všetci, vrátane našich chalanov, sme spolužiaci z deviatky. Najdlhšie spolu chodia Verča a Matúš, potom sa Aga dala dokopy s rovnako divokým Kajom a ja s Rastom sme spolu prvý rok. Rasto je môj druhý priateľ, ale prvý seriózny, pred ním som mala chalana len z nudy a zo zvedavosti. Takmer celá škola si ťuká po hlave, čo na Rastovi vidím. Nepatrí ku krásnym, ale je dobrý, pokojný, neproblematický, skrátka, úplne iný ako môj tatino, a to je základ.

Cestou na púť sme prebehli okolo stánku s langošmi. Každý si kúpil svoj oblúbený, iba ja som oželeda cesnakový, lebo mi vadí puch z úst. No syrový mi nechutil, tak som ho sklamané posunula Rastovi. Chalani sa mu posmievali, že si ho zaguľatím, ešte než ho dostanem pod chomút. Rasto nie je atletický typ ako Matúš a Kajo je zase čosi medzi nimi, no maká na sebe. Vie, že Aga guľatých neznáša.

Púťová hudba sa rozliehala doďaleka. Pri pohľade na kolotoče sme si s babami vymenili rozžiarené pohľady. Ludí tu je máličko. Chalani sa hneď vrhli ku kladivu a na autodróme. Dokonca sme si kúpili lístky aj na detský vláčik, hoci predavačka sa mračila, a ve-